

KTERAK JSEM POLÁ•BILA PREZIDENTA

Pondělá-, 27 března 2023

Na začátek tohoto příběhu bych chtěla předeslat, že tento příběh je především o lásce. O lásce pro jeho práci, znalosti, zkušenosti a v neposlední řadě pro jeho pokoru a do jisté míry i pro jeho skromnost. Sympatie tomuto člověku nijak nevyjadřuji - má j politická postoj, má politická zaměření, ani souhlas s veškerými jeho postoji. O tomto člověku se mnoho řečlo i napsalo, ale kde je pravda, vě jen on. Mně, ani nikomu nezáávanému nepřásluá - ho soudit. To ponecháme povolání.

Váhodou randě s prezidentem soudní komory patřím - mimo jiné to, že se dostanete na místo, kam se obyčejně smrtelník nedostane.

Já si toho privilegia byla vědoma a předem se celoživotněm heslem: "Hodně holky se dostanou do nebe a ty zlobivě vějude, "jsem ráda využíla jeho věsad.

Bylo to na jaře, ve věcarsku se schylovalo k dalšímu referendu, jež málo rozhodnout "vstoupit, ani nevstoupit do EU, " a přímě tě příměleosti se setkali zastupci státu, aby poněkolej probrali pro a proti.

Kromě hlav státu byl příměvan - i někteří - zastupci z lidu, jež obsazují menší nebo i větší pozice v kantonělné politice.

Hlavněm hostem tohoto setkání byla mně milá osoba, na kterou jsem se doopravdy vějila.

Už přímě příměchodu do šájl konání - v Bernu jsem se větila trojku nepříměně, nebo přímě vězmutě hruďně budil pozornost. Áekala jsem, zda mi ho bude vět ochranka přímědně prohládnout, ale nestalo se tak.

Ostěchavě jsem se usadila na příměiděleně sto ke stolu, jež jsme sděleli s jakěmsi zastupcem mysliveckěch spolků a s jednou paně, která dle vězoru příměpoměnala zastupkyni cechu bedněskěho.

Mě slováckě temperament děval zněj, že nejsem "jejich" a jakmile jsem promluvila, nebylo co skrěvat. Zeleně paněek mě podrobil příměsněmu věslechu a jeho kritické pozněmky mě nenechěvaly na pochyběch, že jsem si jeho sympatie nezěskala. Ákoliv jsem několikrát zděraznila, že jsem z Áeeska, neustěje mě nepříměněm pověoval za doběme živenou azylantku z Áeěenska.

Nemohlo mi uniknout, že konsternovaně pozoruje mě věstěh a ekěj, kdy z něj vypade bomba, nebo jevě hě... další - Áeěenec.

Byla jsem z jeho pohledě celě nesvěj, a tak jsem s sebou neěekaně trhla, moje poprsě vytvoěilo detonaěně mexickou vlnu a mysliveěek zapadl pod stě.

Dle jeho postěně - tuěm, že ho opustila odvaha, a soudě podle měrněho zápachu i něco opustilo jeho stěeva.

Po přímě minutěch bylo jasně, že pod halenkou žědnou bombu neměim a referějt mohl začět.

Byla jsem jak na jehle, když do městnosti vstoupil ON.

Polil mÄ› studenÄ½ pot a hlavou mi probÄ-halo, jak ho oslovit, abych neztrapnila celÄ½ ÄeskÄ½ národ a zÄroveÄ, abych udÄ›lala dojem.

NenÄ›padnÄ› jsem mrkla doleva i doprava, kde se nachÄ›jzÄ- ochranka, jeÄ¾ by mi mohla zabránit pÄ™iblíÄ¾it se k nÄ›mu blíÄ¾ neÄ¾ na deset metrÄ, ale v okolí- jsem nezaznamenala Ä¾ÄdnÄ© gorily, kterÄ© by mi mohly v mÄ©m Äºmyslu zabránit.

Prudce jsem vstala, prodÄ-rala se mezi stoly s peÄ•livÄ› usazenÄ½mi distingovanÄ½mi Ä½cary, mÄ›j hrudnÄ-k mi klestil cestu ven a uÄ¾ uÄ¾ jsem byla u nÄ›j.

NeÄ¾ se na cokoliv zmohl, vlepila jsem mu na hladce oholenou tvÄ›Ä™ hubana, jen to mlasklo.

Jsem si jistÄ›, Ä¾e jsem jednÄ-m Ä•inem dokÄ›zala náÄ› národ ztrapnit a zÄroveÄ udÄ›lat dojem.

Pan prezident byl formÄ›t. Lehce se zaÄ•ervenal a podal mi ruku.

NaÄ›tÄ›stÄ- se nevynoÄ™il nikdo, kdo by mÄ› zpacifikoval a poslal v balÄ-Ä•ku 40 x 60 cm zpÄ›tky do ÄEeska, a tak jsem mohla s panem prezidentem prohodit mnoho vÄ™elÄ½ch vÄ›t a poznatkÄ.

Ä›eknu vÄ›m, Ä¾e to byl jeden z nejkrÄ›snÄ›jÄ›ch okamÄ¾ikÄ- v mÄ©m Ä¾ivotÄ›.

P.S. MyslÄ-m, Ä¾e nemusÄ-m pÄ™edstavovat prezidenta, jehoÄ¾ jsem polÄ-bila.

VÄ›Ä™te, nebo ne, je to neuvÄ›Ä™itelnÄ› vzdÄ›lanÄ½ a skromnÄ½ Ä•lovÄ›k a pro mÄ› to byl celoÄ¾ivotnÄ- zÄ›Ä¾itek. VÄ¾dy a vÄ›jeho schopnÄ›

VERONIKA